

לשליחות בכהת"כ דהרי י"ל דחלות שליחות חלה רק היכא דהשליח הוי בעלים אחד מתוך כמה בעלים.

ויש לעיין לפי הצד השני למה מסברא י"ל דרק בעלים יכול להיות שליח. ונראה לבאר דבלי הגזה"כ של שליחות אין אדם אחד יכול לעשות מעשה בעד חבירו, למשל בעל אינו יכול למנות שליח להולכה לתת גט לאשתו. ויש לבאר את החסרון בנתינת גט ע"י אחר בב' אופנים: (א) בלי החידוש דשליחות אין שום מעשה גירושין כלל כשאדם אחר נותן הגט לאשה. (ב) באמת יש חלות שם מעשה גירושין כשהאחר נותן את הגט של הבעל לאשתו. אמנם אין צירוף בין מעשה השליח למשלח ולכן מעשה הגירושין אינו מתייחס לבעל ואינו חל.

ולפי הצד דהחסרון הוי בצירוף של מעשה האחר למגרש אזי החידוש של שליחות הוא דיש צירוף בין השליח למשלח ומעשה השליח מתייחס למשלח. ולכאורה הא דאית לשליח שותפות בגוייהו אינו מעלה ואינו מוריד בזה, וא"כ אם יש שליחות בשחיטת ק"פ יש ללמוד משם לכהת"כ. אמנם לפי הצד דבלי שליחות מעשה האחר אינו חלות שם מעשה כלל, אזי מובן למה אית ליה שותפות בגוייהו הוי דחייה לא ללמוד שליחות לכהת"כ. דהרי אם השליח בעצמו הוי שותף ובעלים אחד מתוך כמה בעלים אזי ממילא יש חלות שם וחשיבות למעשה שלו. והגזה"כ בשחיטת ק"פ מלמדת דחלות שם מעשה שחיטה הוה מתייחסת גם לכל הבעלים. ולפי הצד הזה מובן דאין ללמוד מכאן דין אחר דאין חלות שם מעשה לאדם אחר כלל.

דף מב. גמ'. אלא מהכא ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית.

ולכאורה קשה דהרי הפסוק הזה איירי בלקיחת ק"פ ומינוי בעלים עליו דאחד קונה את הפסח בשביל

מלמד דיש חיוב תרו"מ בפירות השותפין, אלא החידוש הוא דבפירות של שותפין יש רק מחייב אחד בלבד ולא ב' מחייבים שונים לכל שותף בנפרד. וזה הוי ההסבר היאך שותף אחד יכול לתרום על הכל, דמכיון דיש רק מחייב אחד על התבואה, כל שותף הוי הבעלים על כל התבואה בנוגע להפרשה, אע"פ דהוא רק הבעלים על חצי בנוגע לדיני ממונות. וזוהי הטעם דהרמב"ם הביא את כל ההלכה בפרק ד' ולא בפרק א' דהרי עיקר החידוש הוא בנוגע להפרשת השותף ולא בנוגע לעצם חיוב הפירות בתרו"מ.

ויש להעיר דהר"ש (משנה תרומות פרק א משנה א) חולק על הרמב"ם ומביא מהירושלמי דשותף אחד יכול לתרום בעד השני רק היכא דיש אומדנא דהשותף תרום על דעת שניהם וז"ל כלומר דיעבד תרומתו תרומה דשותפין לא קפדי אהדדי וחשיב כאילו מדעת חברו אבל לכתחלה לא יתרום גזירה שותף דלא קפיד אטו שותף דקפיד עכ"ל. (46) ויש לעיין בדעת הר"ש האם הוא סובר דבעלות בתרו"מ תלוי בדיני ממונות ולכן צריך דעת שניהם כדי לתרום, או"ד דס"ל בעצם כשיטת הרמב"ם דיש דין בעלות מיוחד לחיוב הפרשה, אלא דהר"ש סבור דבפירות שותפין יש ב' מחייבים שונים של הפרשה.

דף מב. גמ'. ודילמא שאני התם, דאית ליה שותפות בגוייהו עכ"ל.

ויש לבאר את דחיית הגמ' בב' אופנים: (א) מכיון דאית ליה שותפות בגוייהו אין צורך לשליחות כלל, אלא דיש דין דבק"פ רק אחד מהבעלים צריך לעשות את מעשה השחיטה. ולפי"ז מובן דאי אפשר ללמוד מהא דשוחטין ק"פ אחד לכל ישראל לשליחות בכהת"כ. (ב) באמת חל דין שליחות כשאחד שוחט הק"פ בעד כל ישראל. אלא דאי אפשר ללמוד מכאן